

„V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda“ (Lk 2,8). Co se to vlastně stalo, když se narodil Ježíš? Proč máme počítat každý z nás své roky podle jeho data narození? Čím je tak vzácný?

Jeho narozením se propojilo nebe se zemí, Bůh s lidmi. Byli to pastýři, kteří byli svědky zvláštní podívané v této dnešní noci. V evangeliu podle Lukáše čteme: „V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň.“ (Lk 2,8-9). Zážitek pastýřů otevřeného nebe při Ježíšově narození je nám vodítkem dnešní oslavy. Zář Boží slávy v nich vyvolala ty nejušlechtilejší pocity, které kdy mohli zažít. Stáli před Božím majestátem, který cítili. Ale ne jako troufalí dobyvatelé neznámého, ani ne jako hrůzou zmrazení, ale jako ti, kdo se hluboce sklánějí před nevýslovným tajemstvím krásy.

Jeho narozením se propojilo dávné hledání lidstva, toho co člověk tušil, že je Bůh. Toto jedinečné setkání bylo naplněno výzvou andělů: „*Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích*“ (Lk 2,10-12). Mnozí lidé si Boha představovali různě a dávali mu různá jména. Tuto noc všechny lidské tužby poznat Boha jsou naplněny. A toto poznání je velkou radostí, jak říkají andělé. Radostí, která spojuje celé stvoření, svět lidí i andělů, svět hmoty i energií a svět duchovní. Četli jsme u Lukáše: „*A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení“*“ (Lk 2,13-14). Celé stvoření viditelné i neviditelné, lidé i andělé, země i nebe je ponořeno do ohromného úžasu Boha, který přišel, aby se spojil s tím, koho stvořil. Vše bylo tu noc naplněno nesmírnou radostí a slávou.

Jeho narození bylo překryto nocí a chudobou, nenápadností a všedností. Bůh nepřišel do slunečního dne na náměstích metropolí, nepřišel jednat s králi ani s císaři jako ten, od něhož oni odvozují svou moc. Nepřišel o velikých svátcích, kdy všichni slaví. Ale narodil se nenápadně v noci na periferii světa, skryt mezi chudými vprostřed normálního běhu všedního týdne. Nepřišel ani jako silný vojevůdce, ale jako slabé dítě zcela odkázané na své chudé a naprosto obyčejné rodiče. Lukáš píše: „*To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích*“ (Lk 2, 12).

Proč slavíme tuto noc, od níž se určují dějiny a letopočty? Jeho narozením se propojilo nebe a země. A takto propojeny zůstaly. Že to není vidět? Že Bůh je moc daleko? Je a není. Je stále stejně přítomný tak, jak se narodil a žil. Skrytě, nenápadně, v chudobě a bolesti. Ale ti, kdo ho ve svém životě objevili, svědčí o něm. Zář z nich tatáž sláva a radost, o které jsme dnes slyšeli číst. Všem vám ji z celého srdce přeji. Požehnané Vánoce.